

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/17/2019
Identifikačné číslo spisu:	7113208415
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7113208415.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú C., narodenú XX. N. XXXX, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, dieťaťa matky X., bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Martinou Hopferovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Bajzova 2, a otca M., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Timeou Schwarcovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Pražská 4, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 21 P 53/2013, o úpravu styku, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2017 sp. zn. 8 CoP 184/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. januára 2017 č. k. 21 P 53/2013-400 upravil styk otca s maloletou tak, že určil oprávnenie otca stretávať sa s maloletou každú nepárnu nedeľu od 14.00 hod. do 17.00 hod. v detskom centra vedľa obchodného centra Carrefour, počas prvých troch mesiacov v prítomnosti matky a bez prítomnosti všetkých starých rodičov maloletej. Počas letných prázdnin v mesiaci júl v druhom týždni od pondelka 8.00 hod. do nedele 20.00 hod. s tým, že v tomto týždni bude maloletú otec nosiť o 20.00 hod. každý deň k matke a príde pre dieťa na ďalší deň ráno o 8.00 hod.. V mesiaci august v druhom týždni od pondelka 8.00 hod. do nedele 20.00 hod. s tým, že dieťa bude u otca prespávať. Počas vianočných sviatkov v párnom roku bude dieťa u otca od 8.00 hod. do 19.00 hod. dňa 25.12. a v nepárnom roku od 8.00 hod. 25.12. do 29.12. do 18.00 hod. nepretržite. Zároveň uložil rodičom maloletej povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na referáte poradenskopsychologických služieb pri Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach v rozsahu 30 hodín za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie a Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach povinnosť predložiť súdu správu v lehote 10 dní. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Štátu priznal náhradu trov konania od obidvoch rodičov v rovnakom pomere. Súd pri rozhodovaní prihliadol na záujem maloletej na tom, aby mala

pravidelný kontakt s otcom. Vzhľadom k veku dieťaťa spočiatku upravil styk len v prítomnosti matky, pričom na dlhodobjší pobyt u otca je potrebné zvykať maloletú postupne. Rešpektoval pritom rodičovské práva otca a možnosť podieľať sa prostredníctvom stretávania sa s dieťaťom aspoň v obmedzenej miere na jeho výchove. Súčasne zobral do úvahy skutočnosť, že dieťa sa s otcom dlhú dobu nestretlo a je pod veľkým vplyvom matky, ktorá stretnutiam maloletej s otcom nie je naklonená a doposiaľ neprekonalá osobnú averziu voči otcovi. Tiež prihliadal na závery znaleckého posudku a odporúčania znalkyne. Na mieste stretávania sa rodičia dohodli. Povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu rodičom uložil preto, že spolu otec a matka nedokážu primerane komunikovať ani o základných potrebách maloletej. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 52 CMP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom z 21. decembra 2017 sp. zn. 8 CoP 184/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o úprave styku a výroku o uložení povinnosti rodičov podrobiť sa odbornému poradenstvu. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení a správne vyhodnotil dôkazy, pričom starostlivo prihliadal na všetko čo v konaní vyšlo najavo, ako aj na tvrdenia účastníkov, v dôsledku čoho je odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie presvedčivé a s týmto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. K odvolacím námietkam uviedol, že styk otca s maloletou tak, ako ho upravil súd prvého stupňa je upravený primerane vzhľadom k vykonanému dokazovaniu, konajúci súd správne prihliadol na závery znaleckého posudku, kde bola jednoznačne odporúčaná postupnosť stretávania otca s maloletým dieťaťom aspoň počas určitého obdobia za prítomnosti tretej osoby. Aj podľa odvolacieho súdu takéto nastavenie styku otca s maloletou poskytuje otcovi dostatočný priestor na to, aby sa postupne začal podieľať na jej výchove a aby sa obnovil citový vzťah medzi otcom a dieťaťom. Odvolací súd potvrdil rozsudok aj v časti napadnutého výroku podrobiť sa odbornému poradenstvu, pretože ho považuje za vhodné vzhľadom na výrazne konfliktné vzťahy otca a matky.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec (ďalej tiež ako „dovolateľ“). Uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) videl vo viacerých vadách, ku ktorým malo podľa neho pri prejednávaní a rozhodovaní veci dôjsť. Vytýkal, že súd nevykonával vypočutia jeho rodičov na hlavnom pojednávaní, ktoré opakovane navrhoval, čím mu súd znemožnil vykonať dôkaz. Odvolací súd ani súd prvej inštancie podľa jeho názoru nezohľadnil závery znaleckého dokazovania, pretože matka, ktorá sa o otcovi negatívne vyjadruje nemôže byť tretou osobou prítomnou pri styku otca s maloletou. Bolo pre neho neprijateľné, že matka ako tretia osoba pri styku otca s maloletou vylúčená nebola, nakoľko v tom videl rozpor s vykonaným dokazovaním v znaleckom posudku. Otec tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rozpore s právami maloletej. Namietal tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia čo do povinnosti uloženej rodičom maloletej podrobiť sa odbornému poradenstvu. Vadou bola podľa neho aj absencia vysvetlenia, prečo súd nenariadil povinné odborné poradenstvo pre otca s maloletou. Podľa otca by súd rešpektoval jeho práva ako rodiča iba vtedy, ak by jednoznačne potvrdil, že prítomnosť matky pri jeho styku s maloletou nie je v záujme maloletej a určil by styk s maloletou iba bez prítomnosti matky. Stretávanie otca s maloletou za prítomnosti matky považoval za nemožné a neefektívne, keďže matka má na maloletú výrazný vplyv. Za vážne porušenie práva na spravodlivý proces považoval aj to, že podľa neho súd prvej inštancie vo svojom výroku opomenul upraviť styk otca s maloletou po uplynutí prvých troch mesiacov. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP identifikoval dovolateľ v tom, že vo veciach úpravy styku rodičov s maloletými deťmi nebolo možné do 1. júla 2016 podľa predchádzajúcej právnej úpravy podávať dovolanie, v dôsledku čoho je otázka úpravy styku rodičov s maloletými deťmi v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ nevyriešená. Právnu otázku konkretizoval ako vyriešenie styku otca s maloletou z dôvodu, že otec sa nie je schopný dohodnúť s matkou na úprave styku. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrila matka. Uviedla, že podľa nej nie je daný ani jeden z otcom

namietaných dovolacích dôvodov. Otcom nastolená právna otázka v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa nej nie je otázkou právnou, ktorej riešenie by záviselo od výkladu určitej konkrétnej hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej normy. Žiadny právny predpis nemá ustanovenia, z ktorých by striktné vyplývali kritériá pre stanovenie spôsobu realizácie styku rodičov s dieťaťom. Matka pri tom poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2017 sp. zn. 5 Cdo 87/2017. Ani dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP nie je v zmysle vyjadrenia matky naplnený. Otec v texte podaného dovolania nepoukázal na žiadne porušenie jeho procesných práv v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu. Všetky nedostatky, na ktoré otec poukazuje, sa týkajú hodnotenia zisteného skutkového stavu súdom, s čím sa matka nestotožnila. Súd prvej inštancie aj odvolací súd brali dostatočne do úvahy najlepší záujem maloletej, čo dáva priestor na budovanie vzťahu maloletej s otcom a korešponduje aj so závermi znaleckého dokazovania. Mala za to, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné pre riadne zistenie skutkového stavu veci. Matka preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené Civilným mimosporovým poriadkom. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP, ktoré upravujú, kedy je dovolanie prípustné (§ 419 a nasl. CSP).

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1 Cdo 54/2018, 2 Cdo 33/2017, 3 Cdo 33/2017, 4 Cdo 54/2018, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 29/2018, 8 Cdo 140/2017).

13. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, pričom namietal aj nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne hodnotenie dôkazov a konštatoval, že súd prvej inštancie tiež opomenul upraviť styk otca s maloletou po uplynutí prvých troch mesiacov.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach dovolacieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samotné rozhodnutie súdu.

16. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty otca dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa (čo de facto tvorí základnú argumentáciu dovolania otca), ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný

nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia otcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

17. Dovolateľ namieta, že napriek jeho opakovaným návrhom neboli súdom vykonané výsluchy jeho rodičov, teda starých rodičov maloletej. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade otca) na spravodlivý proces.

18. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka otca o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov (znalecký posudok) súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

19. Za nedôvodnú považoval dovolací súd rovnako tak námietku dovolateľa o tom, že súd prvej inštancie opomenul upraviť styk otca s maloletou po uplynutí prvých troch mesiacov. Súd prvej inštancie upravil styk tak, že „určil oprávnenie otca stretávať sa s maloletou každú nepárnu nedeľu od 14.00 hod. do 17.00 hod. v detskom centra vedľa obchodného centra Carrefour, počas prvých troch mesiacov v prítomnosti matky a bez prítomnosti všetkých starých rodičov maloletej...“ Z uvedenej časti enunciatúry rozhodnutia celkom očividne možno vyvodiť skutočnosť, že po uplynutí prvých troch mesiacov je otec oprávnený sa s maloletou bez prítomnosti matky a súčasne za fakultatívnej prítomnosti ktoréhokoľvek starého rodiča maloletej. Súd prvej inštancie preto nepochybil a styk upravil aj uplynutí prvých troch mesiacov, počas ktorých mala byť pri stretnutiach s otcom prítomná aj matka maloletej.

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie

otca v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

21. Ďalej dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, teda tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Právnu otázku otec naformuloval ako vyriešenie styku otca s maloletou z dôvodu, že otec sa nie je schopný dohodnúť s matkou na jeho úprave.

22. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). K otcom nastolenej otázke dovolací súd uvádza, že riešenie problematiky úpravy styku otca s maloletou nemôže byť v žiadnom prípade posudzované ako právna otázka, na ktorej by záviselo napadnuté rozhodnutie, a pri ktorej by bolo možné založiť do budúcnosti ustálenú rozhodovaciu prax. Vyriešenie styku sa odvíja od zistení vyplývajúcich v každom individuálnom prípade z vykonaného dokazovania a je na súde prvej inštancie, aby zvážil, s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa a práva rodičov, ako styk rodiča s maloletým dieťaťom upraví. Je teda zrejmé, že nejde o otázku právnu, ale naopak o otázku skutkovú, a teda dovolanie otca ani v tejto časti prípustné nie je, preto dovolací súd v tejto časti dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

23. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie otca nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

24. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.